

PS IK HOU NOG STEEDS VAN JE

Jenny Han

PS Ik hou nog
steeds van je

Vertaald door Ellis Post Uiterweer
en Anna Post Uiterweer

moon

Eerste druk september 2016

Tweede druk oktober 2016

Derde druk februari 2020

Oorspronkelijke titel: *PS I Still Love You*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, 2015

© Jenny Han, 2015

© Vertaling uit het Engels: Ellis Post Uiterweer en Anna Post Uiterweer, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Netflix 2020. Used with permission.

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5590 2

ISBN 978 90 488 3120 3 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Logan. Ik ken je nog maar net en hou nu al van je.

Ze was blij dat het knusse huis, pa, ma, het licht van de open
haard en de muziek, in het nu waren. Ze kunnen niet worden ver-
geten, dacht ze, want nu is nu. Dat kan nooit lang geleden zijn.

– Laura Ingalls Wilder, *Het kleine huis in het grote bos*

Tijd is de grootste afstand tussen twee plekken.

– Tennessee Williams, *Glazen speelgoed*

Lieve Peter,

Ik mis je. Ik weet dat we elkaar vijf dagen geleden nog hebben gezien, maar het voelt alsof ik je al vijf jaar heb moeten missen. Misschien komt dat doordat ik niet weet of het echt voorbij is, of we nu nooit meer met elkaar zullen praten. Ik bedoel, we gaan elkaar vast wel gedag zeggen tijdens scheikunde, of op de gang, maar wordt het ooit weer zoals eerst? En dat maakt me verdrietig. Het was alsof ik je alles kon vertellen. Ik denk dat het voor jou ook zo voelde. Dat hoop ik tenminste. Dus nu ga ik je alles vertellen, nu ik me daar nog dapper genoeg voor voel. Ik was erg geschrokken van wat er in het bubbelbad is gebeurd. Ik weet best dat het voor jou allemaal heel gewoon was, maar voor mij betekende het heel veel, en precies dat vond ik zo eng. Niet alleen wat alle anderen erover te zeggen hadden, maar ook het feit dat het was gebeurd. Hoe makkelijk het ging, hoe fijn ik het vond. Ik vond het eng en gaf jou de schuld, en dat spijt me echt.

En dan tijdens de kerstinloop – het spijt me dat ik niet voor je opkwam tegenover Josh. Dat had ik wel moeten doen. Dat was ik je verschuldigd. Dat en meer. Ik kon nauwelijks geloven dat je überhaupt was gekomen, en dat je die fruitcakekoekjes had meegebracht. Je zag er trouwens goed uit in die trui. Dat zeg ik niet om bij je te slijmen. Ik meen het echt.

Soms vind ik je zo leuk dat ik het niet meer trek. Het vult me vanbinnen, helemaal van onder tot boven, en het lijkt alsof ik overstroom. Ik vind je

zo leuk dat ik niet goed weet wat ik ermee moet.
Mijn hart klopt als een gek als ik weet dat ik je
binnenkort zie. En dan, als je op die manier naar me
kijkt, voel ik me het gelukkigste meisje op aarde.
Die dingen die Josh over je zei, dat was allemaal
onzin. Je hebt me niet naar beneden gehaald. Juist
het tegenovergestelde. Je hebt me naar buiten
gebracht. Jij hebt me mijn eerste romantische
verhaal gegeven, Peter. Als je blijft, laat het niet nu
al afgelopen zijn.

Liefs,

Lara Jean

Kitty loopt al de hele ochtend te zeuren, en volgens mij hebben Margot en mijn vader allebei last van een nieuwjaarskater. En ik? Ik loop over van liefde en heb een brief die een gat in mijn jaszak brandt.

Als we onze schoenen aantrekken om naar tante Carrie en oom Victor te gaan, probeert Kitty nog onder het dragen van een *hanbok* uit te komen. ‘Moet je die mouwen zien! Ze zijn veel te kort!’

Mijn vader zegt niet erg overtuigend: ‘Zo horen ze.’

Kitty wijst naar mij en Margot. ‘Maar waarom passen die van hen dan wel?’ wil ze weten. Onze oma heeft tijdens haar laatste reis naar Korea de hanboks voor ons gekocht. Margots hanbok heeft een geel jasje en een appeltjesgroene rok. Die van mij is felroze met een ivoorkleurig jasje en een lange felroze strik waar aan de voorkant bloemetjes op geborduurd staan. De rok valt breed en vol, als een soort klok, helemaal tot op de grond. Maar die van Kitty niet; haar enkels steken eronder uit.

‘Het is niet onze schuld dat jij groeit als kool,’ zeg ik terwijl ik mijn strik rechttrek. Die strik is het lastigste aan de hele outfit. Ik heb een paar keer naar een YouTube-filmpje moeten kijken om eindelijk door te krijgen hoe die gestrikt moet worden, en nog zit hij scheef en hangt hij er maar slapjes bij.

‘Mijn rok is ook te kort,’ moppert ze, terwijl ze eraan trekt.

Eigenlijk vindt Kitty het gewoon verschrikkelijk om een hanbok te dragen, omdat je dan heel elegant moet lopen en de rok met één hand dicht moet houden, zodat de stof bij elkaar blijft.

‘De rest van de familie draagt ze ook, en bovendien doe je er oma een plezier mee,’ zegt mijn vader, terwijl hij zijn slapen masseert. ‘Afgelopen, uit.’

In de auto blijft Kitty maar zeggen: ‘Ik haat nieuwjaarsdag.’ Iedereen wordt er chagrijnig van, behalve ik. Margot was sowieso al in een pesthumeur omdat ze idioot vroeg op moest staan om op tijd weer thuis te zijn van een feestje in de hut van een vriendin. Bovendien heeft ze een enorme kater. Maar niets kan mijn humeur nog verpesten, want ik zit helemaal niet in deze auto. Ik ben totaal ergens anders en denk aan mijn brief aan Peter. Ik vraag me af of de brief wel echt uit het hart lijkt te komen, en hoe en wanneer ik hem aan Peter kan geven, en wat hij ervan zou vinden en wat er allemaal van zal komen. Zal ik hem in zijn brievenbus stoppen? Of in zijn kluisje leggen? En als ik hem weer zie, zal hij dan naar me lachen en er een grap over maken om alles luchtig te houden? Of zal hij doen alsof hij de brief nooit heeft gekregen om onze gevoelens te sparen? Dat zou misschien nog wel het ergste zijn. Maar ik moet mezelf eraan blijven herinneren dat Peter ondanks alles nog steeds een lieve, relaxte jongen is die nooit zo vals zou doen. Dat weet ik zeker.

‘Waar ben jij zo diep over aan het nadenken?’ vraagt Kitty.

Maar ik hoor haar nauwelijks.

‘Hallo?’

Ik sluit mijn ogen en doe alsof ik slaap, maar ik kan alleen maar Peters gezicht voor me zien. Ik weet eigenlijk niet wat ik van hem wil, waar ik klaar voor ben – of het echt een serieuze verliefdheid is of meer iets zoals we eerst hadden, gewoon gezellig met hier en daar een zoen, of misschien iets ertussenin – maar ik weet wel dat ik hem met geen mogelijkheid uit mijn hoofd kan zetten. Die manier waarop hij grijnst als hij mijn naam zegt, of hoe mijn adem in mijn keel stukt als hij in de buurt is.

Natuurlijk zijn wij de enigen bij tante Carrie en oom Victor die in hanbok zijn gekomen; geen van onze nichtjes en neefjes draagt

zoiets. Kitty kleurt bijna paars, zo hard moet ze zich inhouden om niet tegen pap tekeer te gaan. Margot en ik kijken hem ook vuil aan. Het is niet bepaald gemakkelijk om de hele dag in hanbok rond te lopen. Maar dan lacht mijn oma goedkeurend naar ons, en dat maakt veel goed.

Terwijl we in de gang onze jas en schoenen uittrekken, fluister ik tegen Kitty: 'Misschien levert onze outfit ons wel meer geld op.'

'Wat zien jullie er snoezig uit,' zegt tante Carrie terwijl ze ons omhelst. 'Haven weigerde de hare aan te doen.'

Haven slaat haar ogen ten hemel. 'Wat zit je haar leuk,' zegt ze dan tegen Margot. Haven is maar een paar maanden ouder dan ik, maar ze voelt zich veel volwassener. Daarom probeert ze juist bij Margot te slijmen.

Eerst doen we het buigen, dan is dat alvast achter de rug. In Korea buig je op nieuwjaarsdag eerst naar mensen van de oudere generatie en wens je hun veel voorspoed. In ruil daarvoor krijg je geld. De volgorde is van oud naar jong, dus neemt mijn oma als eerste plaats op de bank. Tante Carrie en oom Victor buigen voor haar, daarna mijn vader enzovoorts totdat op het laatst Kitty als jongste mag buigen. Wanneer mijn vader aan de beurt is om op de bank te gaan zitten blijft het kussen naast hem leeg. Zo gaat het elk jaar sinds mijn moeder is overleden. Het doet nog steeds pijn hem zo te zien zitten, helemaal alleen met een dappere glimlach op zijn gezicht en in zijn hand een stel bankbiljetten om uit te delen. Mijn oma kijkt me even aan. Waarschijnlijk denkt zij er precies hetzelfde over. Als het mijn beurt is om te buigen, kniel ik voor hem neer met mijn handen voor mijn voorhoofd, en ik besluit dat dit de laatste keer is dat mijn vader in zijn eentje op de bank moet zitten.

Van tante Carrie en oom Victor krijgen we allemaal tien dollar, van mijn vader tien, ook tien van tante Min en oom Sam, die eigenlijk helemaal geen oom en tante zijn maar achterneef en achternicht of zoiets, en twintig van oma. We hebben dus helemaal niet meer geld gekregen omdat we hanboks dragen, maar toch hebben

we heel wat verdiend. Vorig jaar kregen we maar vijf dollar van de ooms en tantes.

Daarna eten we rijstsoep voor de voorspoed. Tante Carrie heeft ook cakejes van zwarte-ogenbonen gemaakt waarvan we moeten proeven, al heeft niemand daar echt zin in. De tweeling, Harry en Leon – onze achterachterneven? –, waagt zich niet eens aan de rijstsoep en eet kipnuggets voor de tv. Omdat er geen plek meer is aan de eettafel nemen Kitty en ik plaats op de hoge krukken aan het kookeiland. Hiervandaan kunnen we iedereen horen lachen.

Tijdens het eten kan ik alleen maar wensen en hopen dat alles weer goed komt tussen mij en Peter.

‘Waarom is mijn kom soep kleiner dan de rest?’ fluistert Kitty.

‘Omdat jij de kleinste bent.’

‘Waarom krijgen we niet ons eigen bakje *kimchi*?’

‘Omdat tante Carrie denkt dat we dat niet lekker vinden omdat we maar half Koreaans zijn.’

‘Ga dan om kimchi vragen,’ fluistert Kitty.

Dus vraag ik om een kommetje, vooral omdat ik er zelf ook wel zin in heb.

Terwijl de volwassenen aan de koffie zitten, gaan Margot, Haven en ik naar de kamer van Haven. Kitty komt ook mee. Meestal wil ze liever met de tweeling spelen, maar dit keer pakt ze Smitty, de yorkie van tante Carrie, en volgt ze ons meisjes naar boven.

Aan de muren van Havens kamer hangen posters van indie rockbands. Van de meeste heb ik nog nooit gehoord. Ze wisselt nogal vaak van smaak. Dit keer hangt er weer een nieuwe poster, van Belle and Sebastian. Hij lijkt net van spijkerstof. ‘Deze is cool,’ zeg ik.

‘Die wilde ik net weer weghalen,’ zegt Haven. ‘Als je wilt, mag je hem wel hebben.’

‘Hoef niet, hoor,’ zeg ik. Ik weet best dat ze hem alleen aanbiedt zodat ze zich beter kan voelen dan ik, zoals gewoonlijk.

‘Ik wil hem wel,’ zegt Kitty. Even fronst Haven haar wenkbrau-

wen, maar Kitty is al bezig de poster van de muur te trekken. ‘Dank je wel, Haven.’

Margot en ik kijken elkaar even aan en onderdrukken een glimlach. Haven heeft nooit veel geduld kunnen opbrengen voor Kitty, en Kitty evenmin voor haar.

‘Margot, ben je in Schotland al naar shows geweest?’ vraagt Haven. Ze ploft neer op haar bed en opent haar laptop.

‘Niet echt,’ zegt Margot. ‘Ik heb het erg druk met mijn colleges.’ Eigenlijk houdt Margot gewoon niet zo van livemuziek. Ze kijkt op haar telefoon. De rok van haar hanbok wappert om haar benen. Als enige van de meisjes Song heeft ze haar hele outfit nog aan. Ik heb mijn jasje uitgetrokken, en Kitty heeft ook nog haar rok uitgedaan, zodat ze in haar ondergoed loopt.

Ik ga naast Haven op bed zitten, zodat ze me alle foto’s van haar vakantie in Bermuda kan laten zien die ze op Instagram heeft gezet. In haar feed staat ook een foto van de skireis. Haven zit in het Charlottesville-jeugdorkest, dus kent ze mensen van allemaal verschillende scholen, waaronder die van mij.

Ik laat een zucht ontsnappen als ik de foto zie van de busreis die op de laatste ochtend is genomen. Peter zit naast me met zijn arm om me heen terwijl hij iets in mijn oor fluistert. Ik baal ervan dat ik me niet meer kan herinneren wat hij toen zei.

Verrast kijkt Haven op. ‘O, hé, dat ben jij, Lara Jean. Waar was dit?’

‘Op skireis met school.’

‘Is dat je vriendje?’ vraagt Haven. Het is duidelijk dat ze onder de indruk is, maar dat absoluut niet wil laten merken.

Kon ik maar ja zeggen. Maar...

Kitty kijkt over onze schouders mee. ‘Ja, en hij is de knapste jongen die je ooit hebt gezien, Haven.’ Ze brengt het alsof het een wedstrijdje is. Zelfs Margot kijkt op van haar telefoon en giechelt.

‘Nou, niet echt,’ protesteer ik. Ik bedoel, hij is zeker de knapste

jongen die ik ooit heb gezien, maar ik weet natuurlijk niet met wie Haven allemaal omgaat.

‘Nee, Kitty heeft gelijk. Hij is best knap,’ geeft Haven toe. ‘Maar hoe ben je aan hem gekomen? Ik bedoel het niet verkeerd, maar ik dacht gewoon dat jij zo iemand was die niet aan daten doet.’

Ik frons mijn voorhoofd. Iemand die niet aan daten doet? Wat voor soort iemand is dat? Een muurbloempje dat thuis in het half-duister zit en waar mos op groeit?

‘Lara Jean datet vaak genoeg,’ zegt Margot om voor me op te komen.

Ik bloos. Ik date helemaal niet. Zelfs Peter telt eigenlijk niet. Toch ben ik dankbaar voor de leugen.

‘Hoe heet hij?’ vraagt Haven.

‘Peter. Peter Kavinsky.’ Zelfs zijn naam is een fijne herinnering. Iets waar ik zuinig op wil zijn, zoals een stukje chocola dat smelt op mijn tong.

‘O!’ zegt ze. ‘Ik dacht dat hij met dat mooie blonde meisje was. Hoe heet ze ook alweer? Jenna? Waren jullie vroeger niet beste vriendinnen?’

Dat steekt. ‘Ze heet Genevieve. Vroeger waren we vrienden, ja, maar nu niet meer. Bovendien is het allang uit tussen Peter en haar.’

‘En hoelang zijn Peter en jij al samen?’ vraagt Haven. Ze heeft een wantrouwende blik in haar ogen, alsof ze ergens diep vanbinnen toch aan mijn verhaal twijfelt.

‘Sinds september gaan we met elkaar om.’ Dat is nog waar ook. ‘Nu zijn we alleen niet meer samen, we hebben een soort van pauze... Maar ik... blijf optimistisch.’

Kitty prikt me met een vinger in mijn gezicht, waardoor een kuiltje in mijn wang verschijnt. ‘Je glimlacht,’ zegt ze. Ook zij kijkt vrolijk. Ze komt dichterbij me zitten. ‘Maak het vandaag maar weer goed, oké? Ik wil Peter terug.’

‘Zo makkelijk is het allemaal niet,’ zeg ik, al zou het best weleens kunnen meevallen.

‘Natuurlijk is het wel zo makkelijk. Hij vindt jou nog steeds heel leuk. Zeg hem gewoon maar dat je hem ook leuk vindt, en hop, jullie zijn weer samen en alles is weer net als voordat je hem het huis uit schopte.’

Haven kijkt me met grote ogen aan. ‘Lara Jean, heb jij het uitgemaakt met hém?’

‘Is dat echt zo moeilijk te geloven?’ Ik kijk haar met tot spleetjes geknepen ogen aan. Haven opent haar mond, maar sluit die dan wijselijk.

Nog eenmaal bekijkt ze de foto. Dan staat ze op om naar de wc te gaan. Voordat ze de deur sluit, zegt ze: ‘Ik bedoel alleen maar dat als die jongen mĳn vriendje was, ik hem nooit had laten gaan.’

Ik voel een tinteling door mijn lichaam gaan.

Ooit dacht ik net zo over Josh, en moet je me nu eens zien. Het lijkt wel alsof er miljoenen jaren zijn verstreken en hij slechts een vage herinnering is. Ik wil niet dat het met Peter ook zo zal gaan. De afstand tot oude gevoelens – dat je je, hoe je het ook probeert, zijn gezicht niet meer voor de geest kunt halen. Nee, wat er ook gebeurt, ik wil hem voor me kunnen zien.

Als het tijd is om te gaan en ik mijn jas aantrek, valt de brief uit mijn jaszak. Margot pakt hem op. ‘Alweer een brief?’

Ik bloos. Gehaast zeg ik: ‘Ik weet nog niet wanneer ik hem de brief wil geven, of ik hem beter in zijn brievenbus kan stoppen of op de post moet doen. Of is het beter om hem persoonlijk te overhandigen? Gogo, wat denk jij?’

‘Ik denk dat je gewoon met hem moet gaan praten,’ zegt Margot. ‘Ga nu maar, pap zet je wel af. Dan geef je hem de brief en weet je meteen wat hij te zeggen heeft.’

Mijn hart gaat idioot tekeer bij de gedachte alleen al. Nu? Meteen naar zijn huis zonder eerst even op te bellen? Zonder een plannetje te hebben? ‘Kweenie,’ zeg ik. ‘Ik denk dat ik er nog even over na wil denken.’

Margot wil antwoord geven, maar dan komt Kitty naar ons toe. ‘Hou toch eens op met die brieven. Haal hem gewoon terug.’

‘Voordat het te laat is,’ voegt Margot eraan toe. Ze heeft het niet meer alleen over Peter en mij.

Ik wilde er zelf niet over beginnen, over Josh en haar, vanwege alles wat er tussen ons is gebeurd. Ik bedoel, Margot heeft het me wel vergeven, maar ik wil geen nieuwe ruzie veroorzaken. Dus heb ik haar de afgelopen paar dagen maar zwijgend gesteund in de hoop dat dat genoeg was. Maar over minder dan een week vertrekt Margot weer naar Schotland. Ze kan hier niet weg zonder eerst met Josh te hebben gesproken. We kennen elkaar al zo lang. Tussen Josh en mij komt het wel weer goed; we zijn tenslotte burens, en zo gaat het nou eenmaal met mensen die je vaak ziet. Dan komt het bijna vanzelf weer goed. Maar voor Margot en Josh ligt het nu anders. Als ze het nu niet uitpraten, groeien ze alleen maar steeds verder uit elkaar, tot ze vreemden voor elkaar zijn. Vreemden die nooit van elkaar hebben gehouden, en dat is nog wel het ergste.

Terwijl Kitty haar laarzen aantrekt, fluister ik tegen Margot: ‘Als ik met Peter ga praten, moet jij naar Josh toe gaan. Je kunt niet naar Schotland teruggaan en hem zo achterlaten.’

‘We zien wel,’ zegt ze, maar haar blik is hoopvol. Ik krijg er zelf ook hoop van.

Achter in de auto zitten Margot en Kitty te slapen. Kitty's hoofd ligt in Margots schoot, en Margots hoofd hangt achterover en haar mond staat wagenwijd open. Mijn vader luistert met een flauw glimlachje op zijn gezicht naar de radio. Het is allemaal erg vredig, maar mijn hart klopt razendsnel om wat ik straks ga doen.

Ik doe het nu, deze avond al. Voordat de school weer begint, voordat alles weer wordt zoals het was en Peter en ik niet meer dan een herinnering zijn. Net als in een sneeuwbol; je schudt ermee en dan is alles heel even ondersteboven en een en al glitter en magie. En dan valt alles weer op zijn plek. Dat doen dingen: op hun plek blijven. Maar ik kan niet terug.

Ik regel het zo dat ik mijn vader pas vraag me af te zetten als we al bij het stoplicht zijn vlak bij waar Peter woont. Hij hoort zeker aan mijn stem dat het dringend is, iets wat móét, want hij stelt geen vragen, hij zegt alleen maar: 'Goed.'

Wanneer we bij Peters huis stilstaan, zie ik de lichten branden en zijn auto op de oprit staan, en die van zijn moeder ook. De zon gaat net onder, vroeg, omdat het winter is. Aan de overkant hebben zijn burens de kerstverlichting nog hangen. Vandaag is waarschijnlijk de laatste dag daarvoor, want het nieuwe jaar is al begonnen. Een nieuw jaar, een nieuw begin.

Ik voel het bloed door mijn aderen razen. Ik ben zenuwachtig, heel erg zenuwachtig. Ik stap vlug uit, ren naar de voordeur en bel aan. Wanneer ik binnen voetstappen hoor, wuif ik mijn vader weg, en hij rijdt achteruit de oprit af. Kitty is wakker geworden, ik zie

haar grijnzende gezicht door de achterraut. Ze steekt haar duim op, en ik zwaai.

Peter trekt de deur open. Mijn hart lijkt wel een Mexicaanse springboon. Peter heeft een shirt aan dat ik nog nooit heb gezien, een shirt met Schotse ruiten. Dat is vast een kerstcadeau geweest. Zijn haar zit in de war, alsof hij pas net is opgestaan. Erg verrast om me te zien is hij niet. 'Hoi.' Hij kijkt naar mijn rok, die als een baljurk onder mijn winterjas uit komt. 'Waarom heb je dat aan?'

'Dat is voor het nieuwe jaar.' Misschien had ik eerst thuis iets anders moeten aantrekken. Dan zou ik me in elk geval meer mezelf hebben gevoeld terwijl ik onderdanig voor de deur van een jongen sta. 'Hé, heb je een fijne kerst gehad?'

'Jazeker.' Het duurt even, wel vier hele tellen, voordat hij vraagt: 'En jij?'

'Ja hoor. We hebben een nieuwe hond. Hij heet Jamie Fox-Pickle.' Geen spoor van een glimlach op Peters gezicht. Hij is kil, en ik had niet verwacht dat hij kil zou zijn. Misschien is hij niet kil, maar kan het hem gewoon niet schelen. 'Kan ik je even spreken?'

Hij haalt zijn schouders op, en dat vat ik maar op als een ja, al vraagt hij niet of ik binnen wil komen. Ik word ineens misselijk bij de gedachte dat Genevieve binnen is. Maar de misselijkheid verdwijnt snel wanneer me te binnen schiet dat als ze binnen was, hij niet hier met mij zou staan. Hij laat de deur op een kier staan terwijl hij zijn sneakers en jas aantrekt; dan stapt hij de veranda op. Hij doet de deur achter zich dicht en gaat op het trapje zitten. Ik neem naast hem plaats en strijk mijn rok glad. 'Nou, wat is er?' vraagt hij, alsof ik zijn tijd vreselijk in beslag neem.

Dit klopt niet. Dit is helemaal niet wat ik verwachtte.

Maar wat verwachtte ik dan van hem? Dat ik hem de brief zou geven, dat hij die zou lezen, en dat hij dan van me zou gaan houden? Dat hij me in zijn armen zou nemen en we hartstochtelijk zouden gaan zoenen, maar alleen zoenen, heel onschuldig? En dan? Zouden we dan weer samen zijn? Hoelang zou het duren totdat ik hem ging

vervelen, of totdat hij Genevieve ging missen, of totdat hij meer wilde dan ik bereid was te geven, in de slaapkamer en ook in het leven? Iemand als hij zou niet tevreden thuis op de bank een film kunnen kijken. We hebben het hier wel even over Peter Kavinsky.

Ik blijf zo lang in mijn dagdroom over de toekomst steken dat hij het nog eens vraagt, maar nu een beetje minder kil. ‘Wat is er, Lara Jean?’ Hij kijkt naar me alsof hij ergens op wacht, en ineens durf ik hem de brief niet meer te geven.

Ik klem mijn vuist er stevig omheen en duw hem diep in mijn jaszak. Mijn handen zijn ijskoud. Ik heb geen handschoenen, ik heb geen muts, misschien kan ik maar beter naar huis gaan. ‘Ik kwam alleen maar zeggen... Ik wou zeggen dat het me spijt dat het zo gelopen is. En... En dat ik hoop dat we vrienden kunnen blijven. En gelukkig nieuwjaar.’

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Gelukkig nieuwjaar?’ herhaalt hij. ‘Kom je dat zeggen? Het spijt me en gelukkig nieuwjaar?’

‘En dat ik hoop dat we vrienden kunnen blijven,’ zeg ik, en dan bijt ik op mijn lip.

‘Je hoopt dat we vrienden kunnen blijven,’ herhaalt hij, en er klinkt iets van sarcasme in zijn stem door, en dat begrijp ik niet en het bevalt me ook niet.

‘Dat zei ik, ja.’ Ik kom overeind. Ik had gehoopt dat hij me met de auto naar huis zou brengen, maar nu durf ik dat niet te vragen. Maar het is erg koud. Misschien kan ik een hint geven... Ik blaas op mijn handen en zeg: ‘Nou, dan ga ik maar eens naar huis.’

‘Wacht. Ga terug naar het gedeelte over spijt. Waar heb je eigenlijk spijt van? Dat je me het huis uit hebt geschopt, of dat je hebt gedacht dat ik een eikel was die zou gaan rondbazuinen dat we met elkaar naar bed zijn geweest terwijl het niet waar is?’

Ik krijg een brok in mijn keel. Zoals hij het zegt, klinkt het echt verschrikkelijk. ‘Allebei. Het spijt me van allebei.’

Met opgetrokken wenkbrauwen en zijn hoofd schuin vraagt hij: ‘En wat nog meer?’

Ik zet mijn stekels op. Wat nog meer? 'Er is niet meer. Dit is alles.' Ik ben heel blij dat ik hem de brief niet heb gegeven, nu hij zich zo gedraagt. Ik ben immers niet de enige die spijt van iets moet hebben.

'Hé, jij bent hier gekomen om te zeggen dat je spijt hebt en om te vragen of we vrienden kunnen blijven. Je kunt me niet dwingen je zogenaamde spijtbetuiging te aanvaarden.'

'Nou, dan wens ik je toch maar een gelukkig nieuwjaar.' Nu doe ik sarcastisch, en dat is erg bevredigend. 'Ik wens je een prettig leven. Tot ooit dan maar.'

'Prima. Dag.'

Ik draai me om om weg te gaan. Vanochtend was ik nog hoopvol. Ik had sterretjes in mijn ogen wanneer ik me voorstelde hoe geweldig alles zou zijn. Jemig, wat is die Peter toch een eikel. Blij dat ik hem kwijt ben!

'Wacht even.'

De hoop springt op als Jamie Fox-Pickle die op mijn bed springt: snel, en onuitgenodigd. Maar ik draai me terug met een uitdrukking van wat-nu-weer op mijn gezicht, zodat hij mijn hoop niet ziet.

'Wat heb je daar voor verkreukeld ding in je jaszak?'

Gauw steek ik mijn hand in mijn zak. 'Dit? O, niks, gewoon reclame. Dat lag op de grond bij jullie brievenbus. Maak je niet druk, ik doe het bij het oud papier.'

'Geef maar hier, dan doe ik het bij ons oud papier,' zegt hij met uitgestoken hand.

'Nee. Ik zei toch dat ik het zou doen?' Ik wil de brief dieper in mijn jaszak duwen, en Peter probeert hem uit mijn hand te rukken. Ik draai bij hem weg, hou de brief heel stevig vast. Wanneer hij zijn schouders ophaalt, ontspan ik en slaak een zucht van verlichting. Meteen springt hij naar voren en plukt de brief uit mijn hand.

Hijgend zeg ik: 'Peter, geef terug!'

Hij reageert opgewekt met: 'Diefstal van post is een misdrijf.' Dan kijkt hij naar de envelop. 'Hij is voor mij. Van jou.' Wanhopig doe ik nog een dappere poging om de brief af te pakken, en dat

verrast hem. We vechten erom; ik heb een hoekje beet, maar hij laat niet los. ‘Hou op, je verscheurt hem nog!’ roept hij terwijl hij zijn best doet de brief uit mijn hand te peuteren.

Ik doe mijn best hem vast te houden, maar het is al te laat. Hij heeft hem.

Terwijl hij de envelop hoog houdt, scheurt hij hem open en begint de brief te lezen. Het is een marteling om vlak bij hem te staan wachten op... tja, op wat eigenlijk? Een nog grotere vernedering? Misschien kan ik maar beter gaan. Hij leest erg langzaam...

Wanneer hij er eindelijk doorheen is, vraagt hij: ‘Waarom wilde je me dit niet geven? Waarom wilde je weggaan?’

‘Omdat... Ik weet het niet, je leek niet meer blij om me te zien...’ Mijn stem sterft weg.

‘Dat heet *hard to get* spelen. Ik heb zitten wachten tot je me belde, domkop. Wel zes dagen lang!’

De adem stukt me in de keel. ‘O...’

‘Ja, o.’ Hij pakt de revers van mijn jas vast en trekt me naar zich toe, dichtbij genoeg om te zoenen. Zo dichtbij dat ik de wolkjes adem kan zien. Zo dichtbij dat ik zijn wimpers zou kunnen tellen als ik dat wilde. Heel zacht vraagt hij: ‘Dus je vindt me nog leuk?’

‘Ja,’ fluister ik. ‘Ik bedoel, een soort van...’ Mijn hart is op hol geslagen. Ik voel me duizelig. Is dit een droom? Dan hoop ik maar dat ik nooit wakker word.

Peter kijkt me aan met een blik van: kom op, je weet best dat je me leuk vindt. En dat is ook echt zo. En dan vraagt hij zacht: ‘Geloof je echt dat ik niet iedereen heb verteld dat we tijdens dat skiweekend seks hadden?’

‘Ja.’

‘Oké.’ Hij haalt diep adem. ‘Is... Is er tussen Sanderson en jou iets gebeurd nadat ik die avond je huis uit ben gegaan?’ Hij is jaloers! Die gedachte is net zo verwarmend als een kopje soep. Ik wil hem vertellen dat er niks is gebeurd, maar hij zegt gauw: ‘Wacht. Zeg maar niets. Ik wil het niet weten.’

‘Nee,’ zeg ik, zo vastberaden dat hij weet dat ik het meen. Hij knikt, maar zegt niets.

Dan buigt hij zich naar me toe, en ik doe mijn ogen dicht terwijl mijn hart zo snel gaat als de vleugels van een kolibrie. Strikt genomen hebben we maar vier keer gezoend, en maar één keertje was het echt. Ik zou het nu heel graag goed willen doen, want dan verdwijnen misschien de zenuwen. Maar Peter zoent me niet. Althans, niet op de manier die ik had verwacht. Hij zoent me op de linkerwang en dan op de rechter. Zijn adem voelt warm. En dan niets meer. Mijn ogen vliegen open. Waren dit afscheidsoenen? Waarom zoent hij niet zoals het hoort? ‘Wat doe je?’ fluister ik.

‘Ik bouw de spanning op.’

Gauw zeg ik: ‘Laten we nou maar gewoon gaan zoenen.’

Met schuin gehouden hoofd komt hij dichterbij, en zijn wang strijkt langs de mijne. En dan gaat de voordeur open en komt Owen, Peters jongere broer, met over elkaar geslagen armen op de drempel staan. Ik spring gauw bij Peter vandaan, alsof ik er zojuist achter ben gekomen dat hij aan een ongeneeslijke besmettelijke ziekte lijdt. ‘Mam wil dat jullie binnen een glaasje cider komen drinken,’ zegt hij met een grijns op zijn gezicht.

‘Strakjes,’ zegt Peter, en hij trekt me weer naar zich toe.

‘Ze zei: “Nu meteen,”’ zegt Owen.

Alle machtig... In paniek kijk ik Peter aan. ‘Misschien kan ik maar beter naar huis gaan voordat mijn vader ongerust wordt...’

Hij gebaart dat ik naar binnen moet. ‘Kom nou maar even binnen, dan breng ik je later wel naar huis.’ Nadat ik naar binnen ben gegaan, neemt hij mijn jas aan en zegt zacht: ‘Wou je echt in die mooie jurk naar huis gaan lopen? In de kou?’

‘Nee, ik wilde je je zo schuldig laten voelen dat je me met de auto naar huis zou brengen,’ fluister ik terug.

‘Waarom heb je die kleren aan?’ vraagt Owen.

‘Dat dragen mensen in Korea op de eerste dag van het nieuwe jaar,’ antwoord ik.

Dan komt Peters moeder de keuken uit met twee dampende mokken. Ze draagt een lang vest van kasjmier met een ceintuur losjes rond haar middel, en aan haar voeten roomwitte sloffen. ‘Adembenemend,’ zegt ze. ‘Je ziet er prachtig uit. En zo kleurig.’

‘Dank u wel.’ Ik bloos, verlegen vanwege al die aandacht.

Met z’n drieën gaan we in de woonkamer zitten. Owen is naar de keuken ontsnapt. Ik voel me nog warm van de bijna-zoen en omdat Peters moeder waarschijnlijk weet wat we aan het doen waren. Ik vraag me af of ze ook weet wat er tussen ons speelt, wat hij haar heeft verteld, als hij haar al iets heeft verteld.

‘Heb je een fijne kerst gehad, Lara Jean?’ vraagt Peters moeder.

Ik blaas in mijn mok. ‘Ja, het was echt leuk. Mijn vader heeft voor mijn kleine zusje een puppy gekocht, en we maken aldoor maar ruzie over wie hem mag vasthouden. En mijn oudere zus is naar huis gekomen, dat is ook leuk. En u, mevrouw Kavinsky?’

‘O, het was ook fijn. Rustig.’ Ze gebaart naar haar sloffen. ‘Die heb ik van Owen gekregen. Hoe was het feest bij jullie? Vonden je zusjes de fruitcakekoekjes lekker die Peter had gebakken? Om eerlijk te zijn vind ik ze maar niks.’

Verbaasd kijk ik Peter aan, die opeens druk bezig is met scrollen op zijn telefoon. ‘Zei je niet dat je moeder ze had gebakken?’

Er verschijnt een trots lachje op het gezicht van zijn moeder. ‘O nee, hij heeft het helemaal zelf gedaan. Hij wilde het per se zelf doen.’

‘Ze waren goor!’ roept Owen vanuit de keuken.

Weer lacht zijn moeder, en dan wordt het stil. De gedachten spoken door mijn hoofd, ik doe erg mijn best om een gespreksonderwerp te verzinnen. Goede voornemens voor in het nieuwe jaar? De sneeuwstorm die voor de volgende week is voorspeld? Aan Peter heb ik niets, die kijkt weer op zijn telefoon.

Ze staat op. ‘Leuk je weer eens te zien, Lara Jean. Peter, zorg dat ze niet te laat thuiskomt.’

‘Oké.’ Tegen mij zegt hij: ‘Ik kom zo terug, even mijn sleutels pakken.’

Wanneer hij weg is, zeg ik: ‘Sorry dat ik op nieuwjaarsdag zomaar langskwam. Ik hoop dat ik niets verstoorde of zo.’

‘Je bent altijd welkom.’ Ze buigt naar voren en legt haar hand op mijn knie. Terwijl ze me veelbetekenend aankijkt, zegt ze: ‘Ik vraag alleen maar van je dat je voorzichtig bent met zijn hart.’

Mijn maag trekt zich samen. Heeft Peter haar verteld wat er tussen ons is voorgevallen?

Na nog een klopje op mijn knie staat ze op. ‘Tot ziens, Lara Jean.’
‘Tot ziens,’ echo ik.

Ondanks haar vriendelijke lach krijg ik het gevoel dat ik in de puree zit. Ze klonk lichtelijk verwijtend, dat weet ik zeker. Eigenlijk zei ze: speel geen spelletjes met mijn zoon. Zou Peter erg van streek zijn geweest door wat er is gebeurd? Die indruk maakte hij niet. Geërgerd, misschien een beetje gekwetst. Zeker niet zo diep gekwetst dat hij er met zijn moeder over moest praten. Maar misschien zijn hij en zijn moeder gewoon heel close. Ik zou het vreselijk vinden om nu al een slechte indruk te hebben gemaakt, nog voordat het echt aan is tussen Peter en mij.

Buiten is het pikkedonker, er fonkelen erg weinig sterren. Volgens mij gaat het binnenkort weer sneeuwen. Thuis zijn beneden alle lichten aan, en in Margots kamer boven brandt ook licht. Aan de overkant van de straat kan ik het kerstboompje van mevrouw Rothschild met alle lichtjes aan voor het raam zien staan.

Peter en ik zitten warm en knus in zijn auto. Er komt warmte uit de ventilatieroosters. Ik vraag: ‘Heb je je moeder verteld hoe we het uit hebben gemaakt?’

‘Nee. Want we hebben het niet uitgemaakt,’ antwoordt hij, terwijl hij de verwarming lager zet.

‘Nee?’

Hij schiet in de lach. ‘Nee, omdat het nooit echt aan is geweest, weet je nog?’

Ik vraag me af of het dan nu wel echt aan is. Maar ik vraag er niet

naar omdat hij zijn arm om me heen slaat en mijn hoofd een beetje naar het zijne tilt, en meteen word ik weer zenuwachtig.

‘Niet zenuwachtig zijn,’ zegt hij.

Gauw geef ik hem een kusje om te bewijzen dat ik niet zenuwachtig ben.

‘Zoen me alsof je me hebt gemist,’ zegt hij, en zijn stem is opeens hees geworden.

‘Dat heb ik je verteld,’ zeg ik. ‘In mijn brief.’

‘Jawel, maar...’

Ik zoen hem voordat hij de zin kan afmaken. Ik zoen hem echt. Zoals het hoort. Zodat het wat betekent. Hij zoent me terug alsof het voor hem ook iets betekent. Alsof het vier eeuwen geleden is. En dan denk ik niet meer, maar verlies ik me in het zoenen.